

ли нѣкой се наведе надъ него. И догдето се опомни, лѣхна го топълъ дѣхъ и по лицето го лизна широкъ, влаженъ езикъ; чу и леко изскимтяване.

— Бре, Карамане, ти ли си, дяволе проклети! — извика радостно старецътъ и прегърна кучето презъ шията. — Е, казвай де, защо се върна? Не ти ли хареса влашката мамалига? — смѣеше се и плачеше едновременно той. — Ела, ела дѣдовото. Стари сме ние съ тебе, слѣпи сме вече — кжде ще се лутаме по свѣта... Ела, стой тука, ще дочакаме двама нашитѣ, ще се намѣри корица хлѣбъ и за тебе... Не бой се! — говорѣше му той нажалено.

Умореното куче легна до него, сложи глава на колѣното му и задрѣма.

Още на следната нощъ по околнитѣ височини почнаха боеве. Прелитаха гранати надъ селото, нѣкои падаха и въ самото село. Презъ цѣлата нощъ по улицитѣ се чуваха, какъ препускатъ напредъ и назадъ оржедейни ракли и коли. Селото огласяха викове и цвѣтисти влашки псувни. Старецътъ седѣше вѣнъ на мѣстото си до стълбата. Той се вслушваше, мислѣше и обаждаше гласно мислитѣ си на кучето. По едно време повиши гласъ радостно:

— Карамане, Караманчо, — мѣлвѣше той задавенъ, — бѣгатъ, познавамъ ги, че бѣгатъ власитѣ... На, чуй ги, все къмъ румънска страна препускатъ колитѣ и гласоветъ нататкъ отиватъ... Губятъ се!... А, надвили сж ги нашитѣ!... Идатъ, идатъ българскитѣ лѣвове...

Уморенъ отъ вълнение, той бѣше заспалъ презъ нощта. Когато се пробуди, сѣти, че слънцето вече го грѣеше по лицето. Потърси съ ржка кучето — нѣмаше го. Позова го — никой не се обади. Глуха, необикновена тишина обгрѣщаше селото. Какво ли е станало! Дали сж минали власитѣ напредъ, или нашитѣ сж прегазили селото? Почака така часъ-два. По едно време дочу отгоре, откъмъ българска страна, тракане